

θερος νὰ κάμνη ἢ νὰ λέγῃ ὅ,τι θέλει πολλαχ. 3) Ἐλεύθερος, ἀνεπιτήρητος Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τ' ἄφησα ἀσύδοτα τὰ πράματά μου Κλουτσινοχ.*

4) Σκληρός, ἀλύγιστος Πελοπν. (Λακων. Μάν.): *Ξύλο ἀσύδοτο Λακων. Χτίσιμο ἀσύδοτο Μάν.* β) Ἀκαμπτos, πείσμων Πελοπν. (Λακων.): *Ἔναι ἀσύδοτος, δὲ δαυδῶνει (δὲν ὑποχωρεῖ).* 5) Ἀθικτος, ἀπείρακτος Πελοπν. (Λακων. Μάν. κ.ά.): *Ψωμί ἀσύδοτο Λακων. || Παροιμ. Καὶ τὸ σκύλλο χορτῆται καὶ τὸ καρβέλ' ἀσύδοτο (ἐπὶ τοῦ ἐπιδιώκοντος κέρδη ἀσυμβίβαστα) Μάν. κ.ά. Συνών. ἄγγιχτος 1.*

ἀσυλλίβωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *συλλίβωτος < συλλιβώνω.

1) Ἀνέφελος ἐνθ' ἄν.: *Ἀσυλλίβωτος οὐρανὸς Κερασ.*

2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ σκυθρωπὸς Πόντ. (Κερασ.): *Κάποτε ἐν' συλλιβωμένους καὶ κάποτε ἀσυλλίβωτος.*

ἀσυλλόγιαστος ἐπίθ. Ἡπ. ἀσυλλόγιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. ἀσυλλόγιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀσυνολόγιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *συλλόγιαστος < συλλογιάζομαι.

Ὁ μὴ συλλογιζόμενος περὶ τινος, ἄφροντις ἐνθ' ἄν.: *Ἀσυλλόγιαστους ἀνθρώπους Ζαγόρ. Συνών. ἀδιανόητος, ἀμέριμνος, ἀνέννοιος 1, ἀνοιαστος 1, ἀστόχαστος 1ε, ἀσυλλόγιστος 2, ξένοιαστος.*

ἀσυλλογισιὰ ἢ, ἀσυλλογισία Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) ἀσυλλογισιὰ σύνηθ. ἀσ'λλογ'σιὰ βόρ. ιδιῶμ. ἀσ'λλοῖσά Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσυλλόγιστος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ιδ. ἀ- στερητ. 1β. Πβ. καὶ μεταγν. ἀσυλλογιστία.

1) Τὸ νὰ μὴ συλλογίζεται τις ὀρθῶς, ἀπερισκεψία σύνηθ.: *Μὲ τὴν ἀσυλλογισίαν σου πολλὰ θὰ πάθῃς Συνών. ἀστοχασιὰ 1.* 2) Ἀμεριμνησία σύνηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.): *Ἀσυλλογισιὰ ποῦ τὴν ἔχει, δὲν τὸν μέλει γὰ τίποτα! σύνηθ. Ἀσ' σὴν ἀσυλλογισίαν ἀτ' πολλὰ κακὰ παθάν' Πόντ. Συνών. ἀνοιασιὰ, ἀφροντισιὰ, ξενοιασιὰ.*

ἀσυλλόγιστα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀσυλλόγ'στα βόρ. ιδιῶμ. ἀσυλλόιστα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσυλλόγιστος.

1) Ἀσυλλογίστως, ἀπερισκέπτως κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): *Αὐτὸς ζῇ-μιλεῖ-ξοδεύει-κάνει τοῖς δουλείς του ἀσυλλόγιστα κοιν. Συνών. ἀστόχαστος 1.*

2) Ὑπερμέτρως Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.): *Πίνει-τρῶγει ἀσυλλόγιστα.*

ἀσυλλόγιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀσυλλόγ'στους βόρ. ιδιῶμ. ἀσυλλόιστος Ἄνδρ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Οἶν.) ἀσυλλόιστους Εὐβ. (Στρόπον.) ἀσ'λλόιστους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσ'λλόιστες Σκῦρ. ἀσ'λλόγ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀσυλλόγιστος.

1) Ὁ μὴ καλῶς σκεπτόμενος, ἀπερίσκεπτος κοιν. καὶ Πόντ.: *Ἀσυλλόγιστος ἄνθρωπος-νέος. Ἀσυλλόγιστη γυναῖκα κοιν. || Γνωμ.*

Ἀνθρώπος ἀσυλλόγιστος ἀτὸς του καὶ ἀπατὸς του

κάνει κακὸ τοῦ λόου του ποῦ δὲ τοῦ κάνει χτρός του

Ἄνδρ. Συνών. ἀδισλόγιστος 1, ἀδισμέτρητος, ἀζύγιστος 2, ἀκομπασσάριστος, ἀμέτρητος 2, ἀστόχαστος 1. 2) Ἀμέριμνος πολλαχ. καὶ Πόντ.: *Αὐτὸς ζῇ-περνᾷ ἀσυλλόγιστος πολλαχ. Πολλὰ ἀσυλλόγιστος εἶσαι Πόντ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀσυλλόγιστος.*

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσυλλόγ'στους καὶ ἐπών. Ἴμβρ.

ἀσυμβίβαστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀν'σ'νίβαστους Λῆμν.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσυμβίβαστος.

1) Ὁ μὴ συμβιβασθεὶς πρὸς τινὰ σύνηθ.: *Εἴμαστε ἀκόμα ἀσυμβίβαστοι μὲ τὸν δεῖνα.* 2) Ἀπρόσεκτος, ἀγροῖκος Λῆμν.: *Ἐ καμένι, εἶσι πλὴν δίπ' ἀν'σ'νίβαστους!*

ἀσύμβουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσύμβουλους Θράκ. (Μάδυτ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσύμβουλος.

Ὁ μὴ καθοδηγηθεὶς: *Ἡμ'να μ'κρὸ καὶ χονρ'κὸ δάας πέθαν' ἢ δαδᾶς-ι-μ', γὰ ταῦτον ἀπόμ'κα ἀσύμβουλον κ' ἔφαγα τοῦ βιό μ'.*

ἀσυμμάζευτα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσυμμάζευστος.

Ἄνευ συναγωγῆς, περισυλλογῆς, διευθετήσεως: *Ἐχομε ἀκόμα ἀσυμμάζευτα ἔς τὸ σπῖτι. Συνών. ἀσυγύριστα.*

ἀσυμμάζευστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσ'μμάζιφτους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *συμμάζευστος < συμμαζεύω.

1) Ὁ μὴ συναχθεὶς, ὁ μὴ συναθροισθεὶς σύνηθ.: *Ἐλαιὲς ἀσυμμάζευτες. Ἀσυμμάζευτα ἐργαλεῖα-ροῦχα κτ. Συνών. ἀμάδευστος, ἀμάζευστος, ἀμάζωτος 1, ἀσυμμάζωχτος 1, ἀσύμμαστος 1.* 2) Ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς σύνηθ.: *Δωμάτιο-νοικοκυριὸ-σπῖτι ἀσυμμάζευστο. Βιβλία-πράματα ἀσυμμάζευτα. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀσυγύριστος 2.* 3) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ περιορίσῃ, ὁ μὴ πειθόμενος, ἀτίθαστος, ἀπειθήνης σύνηθ.: *Ἀσυμμάζευστος ἄνθρωπος. Ἀσυμμάζευστη κωπέλλα. Ἀσυμμάζευστο παιδί σύνηθ. Συνών. ἀσυμμάζωχτος 3, ἀσύμμαστος 2, ἄταχτος.* 4) Ζωηρὸς πολλαχ.: *Ἀσυμμάζευστος γλεντιζές.*

ἀσυμμάζωχτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσυμμάζουχτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀσυμμάζωτος Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἀσ'μμάζωτος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. συμμαζωχτός. Τύπ. ἀσυμμάζωχτος καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀσυμμάζευστος 1, ὁ ιδ., σύνηθ.: *Ἀσυμμάζωχτη σταφίδα. Ἀσυμμάζωχτες ἐλαιές. Ἀσυμμάζωχτα βερεσέδια σύνηθ. β) Ἐπὶ καρπῶν ὁ τοσοῦτον ἀφθονος, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ συλλεχθῇ Κρήτ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀσυγκόμιστος): *Τὰ πορτακάλια ποῦ ῥριζ' ὁ ἀέρας εἶν' ἀσυμμάζωχτα Κρήτ.* 2) Ἀσυμμάζευστος 2, ὁ ιδ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Σπῖτι ἀσυμμάζωτο.* 3) Ἀσυμμάζευστος 3, ὁ ιδ., Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. — Λεξ. Πρω.: *Ἀσυμμάζωχτο παιδί Κρήτ. Ἀσυμμάζωχτος εἶναι ὁ γγιός μου Λεξ. Πρω.* 4) Ἀτημέλητος, ἀπεριποίητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Πάντα ἀσυμμάζωχτη εἶσαι σύ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀσυγύριστος 2β.**

ἀσύμμαστος ἐπίθ. Ἡπ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀσύμμαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *συμμάστος < συμμαάσω.

1) Ἀσυμμάζευστος 1, ὁ ιδ., Λεξ. Δημητρ.: *Ἀσύμμαστα ζωντανά. Ἀσύμμαστο σ'τάρι.* 2) Ἀσυμμάζευστος 3, ὁ ιδ., Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: *Ἀντρες ἀσύμμαστοι Λεξ. Δημητρ. Ἀσύμμαστα παιδιὰ αὐτόθ.*

ἀσυμμόρφωτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *συμμορφωτός < συμμορφώνω.

1) Ὁ μὴ ἀποβαλὼν τὰ ἐλαττώματά του, ὁ μὴ διορθωθείς σύννηθ. : Ὅσο κι ἂν ἔπαθε ἔμεινε ἀσυμμόρφωτος. 2) Ὁ ἀνεπίδεκτος τακτοποιήσεως σύννηθ. : Μαγαζί-νοικοκυριὸ - σπíti ἀσυμμόρφωτο.

ἀσυμμούσουδος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συμμούσουδος. Δυσειδής: Ἄσμ.

Ποιὸς σ' τό 'πεν, ἀσυμμούσουδη, πῶς τὸ φιλεῖ δὲ βλάφτει; καρβουνισθιά 'ναι 'ς τὴ γαρδιά σὰ δὲ καμίνι κι ἄφτει. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκημομούρης καὶ ἀσκημος 1.

ἀσυμπάθητα ἐπίρρ. Ζάκ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυμπάθητος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ἀσυμπαθῶς, ἀσπλάγχχνως, χωρὶς συγχώρησιν.

ἀσυμπάθητος ἐπίθ. πολλαχ. ἀξ'βάθ'τους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀσυμπάθιστος πολλαχ. ἀσυνάθιστος Κρήτ. κ.ά. ἀσπάφ'στους Σαμοθρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσυμπάθητος.

1) Ὁ μὴ συγχωρῶν, ἀμείλικτος, ἀδυσώπητος Κάρπ. κ.ά.: Εἶναι ἄνθρωπος ἀσυμπάθητος Κάρπ. 2) Ὁ ἀνάξιος συμπαθείας, ἀσυγχώρητος πολλαχ. : Τέτοιοι τεμπέληδες εἰν' ἀσυμπάθητοι Λεξ. Δημητρ. Φονεῖς παιδιοῦ πάντ' ἀσυμπάθιστος αὐτόθ. Ἀσυμπάθητο γινάτι Τηλ. Ἀσυμπάθητε, 'ὰ μὲ κάμης νὰ σκάσω 'πού τὰ γέλια! Τηλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,66 (ἐκδ. R Dawkins) «τοῦτοι πᾶσιν ἀσυμπάθητοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον». Συνών. ἀσυνπόνετος 1.

3) Ὁ προκαλῶν τὴν ἀντιπάθειαν, ἀπεχθής, μισητὸς σύννηθ. : Τί ἀσυμπάθητος ἄνθρωπος ποῦ εἶναι τοῦτος! Πολὺν ἀσυμπάθητη γυναῖκα! Συνών. ἀντιπαθητικός, ἀσύμπαθος 2, ἀντίθ. συμπαθητικός.

ἀσύμπαθος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀσυνπαθής.

1) Ὁ μὴ συμπαθῶν, ἄστοργος ἔνθ' ἄν.: Ἀσύμπαθος 'ς τοῖς δυστυχίς τοῦ κόσμου Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἄπονος 1, ἀσυνπόνετος 2, ἀσύμπονος. 2) Ἀσυμπάθητος 3, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀσύμπαθη γυναῖκα Λεξ. Δημητρ.

ἀσυμπεθέρευτος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συμπεθερευτὸς <συμπεθερεύω.

Ὁ μὴ συνδεθεὶς πρὸς τινα δι' ἐπιγαμίας. Συνών. ἀσυμπεθέρειαστος.

ἀσυμπεθέρειαστος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συμπεθερειαστὸς <συμπεθερειαζώ.

Ἀσυμπεθέρευτος, ὁ ἰδ.

***ἀσύμπιαστος** ἐπίθ. ἀσυνέπιαστος Χίος — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συμπιαστὸς <συμπιάνω.

1) Ὁ μὴ ἀποκτήσας εἰσέτι χρήματα ἱκανὰ πρὸς τὸ ζῆν ἔνθ' ἄν.: Ἀσυνέπιαστον παιδὶν Χίος Εἶναι ἀσυνέπιαστος ἀκόμα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μεγαλώσῃ τὴ δουλειά του Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀναξιόπιστος Λεξ. Δημητρ.: Ἀσυνέπιαστος μάρτυρας. 3) Ἀόριστος Λεξ. Δημητρ.: Ἀσυνέπιαστες κουβέντες.

ἀσυνπόνετος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀσυνπόνετος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συνπνετὸς <συνπνῶ.

1) Ὁ ἀνάξιος συμπαθείας Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀσυμπάθητος 2. 2) Ὁ μὴ συμπονῶν, ἄσπλαχνος, ἀνοικτίρμων Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Συνών. ἄπονος 1, ἀσύμπαθος 1, ἀσύμπονος.

ἀσυμπονιά ἢ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσύμπονος.

Ἐλλειψις εὐσπλαχνίας, σκληρότης. Συνών. ἀλυγισιὰ 2, ἀλυπησιὰ, ἀπονεσιὰ, ἀπονιὰ, ἀπονοψυχιὰ.

ἀσύμπονος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. συμπονῶ.

Ὁ μὴ συμπονῶν. Συνών. ἄπονος 1, ἀσύμπαθος 1, ἀσυνπόνετος 2.

ἀσυμφώνητα ἐπίρρ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυμφώνητος.

Χωρὶς συμφωνίαν: Ἐπιασα δουλειὰ ἀσυμφώνητα. Μ' ἐπῆρε 'ς τὴ δουλειά του ἀσυμφώνητα.

ἀσυμφώνητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.) ἀσυμφώνητος σύννηθ. ἀσυφώνετος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσυμφώνιστος Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συνφωνητὸς <συνφωνῶ.

1) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινε συμφωνία κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Χαλδ. κ.ά.): Ὅλα τὰ 'χουμε συμφωνημένα καὶ μόνο τὸ λῆδι ἔμεινε ἀσυμφώνητο σύννηθ. Δέσκαλος ἀσυφώνετος Πόντ. || Γνωμ. Τ' ἀσυμφώνητο γλέντι καὶ τὸ καλύτερο Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ μὴ συμφωνήσας μετ' ἄλλου σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ὅλοι συμφώνησαν κ' ἕνας ἔμεινε ἀσυμφώνητος. Ἐπιασα δουλειὰ ἀσυμφώνητος σύννηθ. || Γνωμ. Τσιγκούνης ἀσυμφώνητος, Θεοῦ κατάρα Λεξ. Δημητρ. Ὅποιος μπαίνει ἀσυμφώνητος, φεύγει ἀπλήρωτος (μπαίνει = ἀναλαμβάνει ἐργασίαν) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 215, 559.

ἀσυμφωνία ἢ, λόγ. σύννηθ. καὶ Τσακων. ἀσυφωνία σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀσυμφωνία.

Τὸ νὰ μὴ συμφωνῇ τις μετ' ἄλλου, ἔλλειψις συμφωνίας ἔνθ' ἄν.: Μεγάλῃ ἀσυμφωνία βασιλεύει ἀνάμεσό τους. Τὸ ἀντρίγγνο χώρησε γι' ἀσυμφωνία χαρακτηρίων σύννηθ.

ἀσύμφωνος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ. ἀσύμφωνε Τσακων. ἀσύφωνος σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀσύμφωνος.

Ὁ μὴ συμφωνῶν πρὸς τι, ἀσυμβίβαστος ἔνθ' ἄν.: Αὐτὰ ποῦ λές τώρα εἶναι ἀσύμφωνα μὲ ὅσα ἔλεγε πρὶν. Ἡ συμπεριφορὰ του εἶναι ἀσύμφωνη μὲ τὴ θέσι του σύννηθ. Συνών. ἀταίριαστος.

ἀσυνανάστρεφτος ἐπίθ. Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀσυνάστρεφτος Πελοπν. (Γορτυν. Κλουτσινοχ. κ.ά.) ἀσυνάστρεφος ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συναναστρεφτὸς <συναναστρέφομαι.

Ὁ μὴ συναναστρεφόμενος ἄνθρωπος, ἀκοινωνήτος ἔνθ' ἄν.: Ἀσυνανάστρεφτος ἄνθρωπος Τρίκκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυγκόλλητος.

ἀσυνάντητος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσυνάντητος.

Ὁ μὴ συναντῶν τινα καὶ ἐκεῖνος ὃν δὲν συναντᾷ τις: Εἴμαστε μῆνες τώρα ἀσυνάντητοι.

